

δε μίλαε, μα το βλέμμα του το πιάο
 σα να 'λεγε και σα να επαρακάλα:
 «Αφήστε με στο σπίτι μου να πάω».

[...]

Ο Νουμάς, 1919, σ. 554

και η αλλαγή έγινε, μάλλον πριν από το 1927, οπότε εγκαταλείπεται το υποκειμενικό στοιχείο, για να πάρει –όπως η πρώτη και η τρίτη στροφή– ψυχρό, διαπιστωτικό χαρακτήρα.

Άραγε ο λόγος που το ποίημα δεν περιελήφθη στην πρώτη ή τη δεύτερη ποιητική συλλογή του μπορεί να ήταν το γεγονός ότι θεωρούσε πως δεν ανήκε στους θεματικούς κύκλους που περιλαμβάνονταν στα *Νηπειθή, αίφνης*. Πιθανόν όμως να ήταν –και αυτό ενδιαφέρει γιατί δείχνει τη φροντίδα του– αισθητικοί οι λόγοι. Δεν τον ικανοποιούσε η αρχική μορφή του με την προσωπική παρέμβαση του ‘αφηγητή’. Και ενδεχομένως, όταν κατέληξε στην αλλαγή της δεύτερης στροφής και σε συνδυασμό με τα άλλα ‘πολιτικά’ του, να βρήκε το κατάλληλο περιβάλλον που το αναδείκνυε. Αυτές οι φραστικές βελτιώσεις, από τα στοιχεία που έχουμε, μπορούμε να υποθέσουμε ότι γίνονται μέχρι που το ποίημα να λάβει την οριστική μορφή του – και έτσι διαπιστώνεται η ποιότητα και η κριτική ικανότητα του Καρυωτάκη.

Νέοι ποιητές στα χρόνια που αναφερόμαστε

Εκτός από τα κορυφαία ποιητικά γεγονότα του 1927, που ήδη έχουν αναφερθεί, κυκλοφόρησαν οι ποιητικές συλλογές του Τεύκρου Ανθία *Τα σφουρίγματα του αλήτη* (1929) και *Άγιε Σατάν, ελέησόν με* (1930), του Νικηφόρου Βρεττάκου *Κάτω από σκιές και φάτα* (1929), του Καίσαρα Εμμανουήλ *Ο παράφωνος αιλός* (1929), του Μανώλη Κανελλή *Τα ρήγη της γης* (1929) και *Εξορία* (1929), της Μαρίας Πολυδούρη *Οι τρύλλες που σβήνουν* (1928) και *Ηχώ στο χάος* (1929) και του Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου *Χριστιανικά σχεδιάσματα* (1927).

Από τον Κύπριο Τεύκρο Ανθία θα ήταν μίξερo να υποστηριχθεί ότι στο λυρικό πεδίο δεν διασώζεται παρά το ακόλουθο συμπαθητικό του τετράστιχο:

Αλήτη! Απόψε είν' η βραδιά τόσο καλή, τόσο καλή!
 Μπορείς να πας να κοιμηθείς σ' ένα παγκάκι, αλήτη!
 Πλάτυνε η σκέψη τη ζωή τόσο πολύ, τόσο πολύ,
 πόκανε ο άνθρωπος τη Γη κι όλο το Σύμπαν σπίτι.

